

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΦΝΙΕ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

"Επειτα, παίρνοντας τον 'Αλβέρτο απ' το μπράτσο, τον ώδηγησε ως το κατώφλι της κάμαρης του Συρζέρ και φώτισε με το λαμπτήρα του τον τοίχο που βρισκόταν άριστερά.

Τότε ο 'Αλβέρτος, όπως κι' ο Νεϋράκ προηγουμένως, άπόμεινε κατάπληκτος.

"Ενας μεγάλος ζωγραφικός πίνακας έπιανε όλόκληρο σχεδόν αυτό τον τοίχο. Παρίστανε, τερατώδες στην άσχήμια του, το τέρας Πέρκαν, το δαίμονα της νύχτας, έτσι όπως ήταν σχεδιασμένο στο έξωφυλλο του χειρογράφου βιβλίου που είχε βρή ο Σαλβαίρ.

— Το τέρας του Λοράν! είπεν ο νέος με σιγανή φωνή.

— Ναι... Κυττάχτε... Μου φαίνεται πώς καταλαβαίνω τώρα...

"Η όμοιότης είναι καταπληκτική.

"Ο Νεϋράκ άγγιξε πάλι το μπράτσο του συντρόφου του.

— Κυττάχτε άκόμη, του είπε.

Και φώτισε τον αντικρινό τοίχο. Έκεί βρισκόταν, σε μέγεθος μεγαλύτερο του φυσικού, το πορτραίτο της Κλάρας Φοντάνζ.

Το κρεβάτι ήταν ξεστρωμένο.

— "Ο Συρζέρ κοιμόταν όταν ήρθαμε και τον άνησυχήσαμε.

"Ενα τραπέζι κατείχε μιά από τις γωνίες του δωματίου.

"Ήταν γεμάτο χαρτιά και διάφορα αντικείμενα, ανάμεσα άπ' τά όποια ο Νεϋράκ πήρε ένα μικροσκοπικό βιβλίο και τό έδωσε στον σύντροφό του.

— Το χειρόγραφο! έκανε εκείνος φρενιασμένος.

"Ο Νεϋράκ του εξήγησε:

— "Οχι αυτό που βρίσκεται στα χέρια του θείου σας, μά ένα άλλο αντίτυπο χρησίμευσε ως μοντέλο σ' αυτή την εικόνα που βλέπετε. Τώρα καταλαβαίνω. Σας είπα πρό όλίγου ότι ίσως ο Συρζέρ δεν ζούσε έδω μόνος. "Ε, λοιπόν, δεν γελάστηκα έντελώς... "Έχει δυο συντρόφους: αυτό το άπαισιο τέρας κι' αυτή τή γυναίκα. Βρισκόμαστε μπρός σ' ένα φοιχτό δράμα, ένα δράμα τρέλλας. Πιστεύω μάλιστα, ότι ο Συρζέρ, μέσ' στην τρέλλα του, πιστεύει πώς είναι ο ίδιος το τέρας. Θέλετε μιά άπόδειξη; Κυττάχτε αυτή την κάπα με το κοκκινωπό τρίχωμα... Τήν φοράει, όσάκις θέλει νά κάνει το τέρας...

"Ο Νεϋράκ στάθηκε λίγο και έπειτα εξακολούθησε:

— Μου είχατε πη ότι ο Συρζέρ έγινε πιό σιωπηλός και πιό άκοινωνήτος άπό τότε που πέθανε ή Κλάρα Φοντάνζ... Λοιπόν, ή Κλάρα Φοντάνζ ήταν στην ύπηρεσία του Ροσάρ και πέθανε στο σπίτι του. "Ετσι στη φαντασία αυτού του τρελλου, ο όποιος υπέφερε πολύ για το θάνατό της, ο Ροσάρ ήταν ο υπεύθυνος του θανάτου της. Κι' όχι μόνο ο Ροσάρ, αλλά και όλοι, όσοι τον περιστοίχιζαν, όλοι όσοι ζούσαν στην άγροικία του, γιατί οί τρελλοί, βλέπετε, δεν έχουν κρίσι... Και θέλησε νά τους τιμωρήσει.

Ξαφνικά, εκείνη τή στιγμή στάθηκε. "Ενας θόρυβος άκούστηκε που μεγάλωνε όλοένα, ένας θόρυβος θημάτων γύρω άπ' το σπίτι.

— Δυστυχία! είπεν ο άστυνομικός. "Ο Συρζέρ ξαναγουριζει... Δεν έπρεπε νά χασομερήσουμε.

Βγήκαν στο διάδρομο κι' έτρεξαν προς τή σκάλα. Μά τή στιγμή που έφταναν στο κεφαλόσκαλο, άκουσαν ένα κλειδί νά στριφογυρίζει στην κλειδωνιά του ίσογείου.

"Ο Νεϋράκ τράβηξε το σύντροφό του άπ' το μπράτσο και του ψιθύρισε:

— "Ακολουθήστε με...

"Ακολούθησαν τον τοίχο ψαχουλεύοντας στο σκοτάδι κι' έφτασαν μπροστά στην πόρτα της κάμαρης που ήταν άπέναντι στο Συρζέρ. "Ο Νεϋράκ τήν άνοιξε άθόρυβα.

Τή στιγμή που τήν ξανάκλειναν, ο Συρζέρ παρουσιάστηκε στο κεφαλόσκαλο που μόλις πρό όλίγου τό είχαν άφήσει.

Περπατούσε με βήμα βαρύ σαν νά σουρνόταν... Συγχρόνως κάθε τόσο ούρλιαζε άγρια σαν νά υπέφερε φριχτά.

"Ο Νεϋράκ μισάνοιξε τήν πόρτα και κύτταξε στο διάδρομο. "Επειτα ξαναγουρίζοντας προς το σύντροφό του, του είπε:

— Είνε πληγωμένος... Το παρκέτο είναι γεμάτο αίματα.

"Ο Νεϋράκ ώστόσο δίσταζε νά πάρη μιά άπόφασι. Δεν έβλεπε πειά τον Συρζέρ, ο όποιος είχε μπη τώρα στην κάμαρή του, εξακολουθώντας νά ούρλιαζει. Αυτή ή επικίνδυνη κατάστασις δεν μπορούσε νά παραταθη.

— "Ακούστε τί θά γίνη, είπε στον 'Αλβέρτο: Θά προσπαθήσουμε νά φύγουμε. Θ' άνοίξω τήν πόρτα, θά βγήτε πρώτος, θά τρέξετε κάτω και θά με περιμένετε. "Αν όλα πάνε καλά, θά σας ακολουθήσω... "Αν ο Συρζέρ μας άκούση, φύγετε και μη φοβάστε τίποτε. Θά μείνω έδω...

"Η πόρτα άνοιξε. "Ο 'Αλβέρτος, καθώς διέσχισε το διάδρομο, έρριξε μιά ματιά στην κάμαρη του Συρζέρ, του όποιου οί θρήνοι έσβυναν σιγά-σιγά. Διέσχισε το διάδρομο με τή ράχι άκουμπισμένη στον τοίχο κι' έφτασε στο κεφαλόσκαλο. "Επειτα κατέβηκε τις σκάλες.

Σε λίγα λεπτά, ο Νεϋράκ με τή σειρά του γλύστρησε έξω, μά καθώς έφτανε στο κεφαλόσκαλο στάθηκε άπότομα... Είδε τον τρελλό νά βγαίνει άπό τήν κάμαρή του και νά του φράζη το δρόμο...

Τά δυνατά χέρια του Συρζέρ άπλώθηκαν προς αυτόν, έτοιμα νά τον στραγγαλίσουν, και το κορμί του μαζεύτηκε για νά όρμησει. "Ο Νεϋράκ πρόφτασε κι' έκανε μιά κίνησι προς τά πλάγια κι' έτσι ο τρελλός καθώς ώρμησε με δύναμη, πήγε και χτύπησε στον τοίχο του διαδρόμου.

"Ο άστυνομικός ρίχτηκε πίσω. "Ο Συρζέρ είχε άνορθωθι κι' έκανε πάλι νά όρμησει έναντίον του... Μά τήν ίδια στιγμή, ο Νεϋράκ πυροβόλησε.

"Ο Συρζέρ έβγαλε μιά κραυγή και σωριάστηκε με τά μούτρα στο διάδρομο που τον φώτιζε τώρα ο άστυνομικός με το λαμπτήρα του. Τον είδε ν' άναπηδάη δυό-τρεις φορές κι' έπειτα ν' άπομένη ασάλετος.

"Η σιωπή είχε άπλωθι τώρα όλόγυρά του.

Σε λίγο άκούστηκε άπό κάτω ή φωνή του 'Αλβέρτου που έλεγε:

— Κύριε Νεϋράκ...

— Μπορείτε ν' άνεβήτε, του άπάντησε άπλά ο άστυνομικός.

"Ο 'Αλβέρτος άνέβηκε κ' οί δυο άντρες μετέφεραν τον Συρζέρ στο κρεβάτι του.

— "Αναπνέει άκόμα, είπεν ο Νεϋράκ... Κυττάχτε! "Ήταν ήδη τραυματισμένος στο πόδι όταν ήρθε έδω... Φαίνεται πώς ήταν ο πυροβολισμός που άκούσαμε... Νά κ' ή δική μου πληγή στο στήθος...

"Ο 'Αλβέρτος κύτταξε το άγριο πρόσωπο του έτοιμοθανάτου, όπου ή τρέλλα είχε άφήσει τά στίγματά της...

— "Ελάτε, κύριε Σαλβαίρ, του είπε ο Νεϋράκ άγγιζοντας τον στο μπράτσο. Πάμε νά φύγουμε...

Κατέβηκαν τή σκάλα. Πίσω τους, ο γάτος νιαούριζε θλιβερά κι' όταν βγήκαν έξω τον άκουγαν άκόμη άπό το άνοιχτό παράθυρο...

* * *

"Όταν μετά τά χαράματα, οί χωροφύλακες μπηκαν στο

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΙΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Φ. ΜΟΛΝΑΡ

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΠΟΘΟΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

I

Πεφτει αγάλι-αγάλι η νύχτα. Δεν είνε ούτε δέκα λεπτά που σφύριξε το τελευταίο τραίνο για τη Βουδαπέστη κι' εγκατέλειψε τον μικρό έξοχικό σταθμό. 'Ο θόρυβος που κάνει διασχίζοντας τη θαμπή έξοχη, ακούγεται όσο πάει και πιο σβυσμένος... 'Η Μαρία και η 'Αννα — δυο κοπέλλες ως δεκαεφτά χρονών η καθεμιά -- κάθονται πάνω σ' έναν πάγκο μέσα στον κήπο του σπιτιού της Μαρίας, που είνε χτισμένο κοντά στο σταθμό. 'Ο πατέρας της Μαρίας είνε ένας από τους πλουσιώτερους γαιοκτήμονες του χωριού. 'Η 'Αννα είνε καλεσμένη της Μαρίας για να περάση λίγον καιρό στην έξοχη. Μένουν κ' η δυο σιωπηλές κι' ακούνε με προσοχή τον θόρυβο του τραίνου που σβύνει ολοένα. "Ενα απαλό ανοιξιάτικο αεράκι κουνάει ελαφρά το φύλλωμα της άκακίας που σκιάζει τον πάγκο.

ΜΑΡΙΑ.— 'Ακούς ακόμα;

ΑΝΝΑ.— Σώπα!

(Σιγή. 'Εντείνουν την προσοχή τους για ν' ακούσουν το τραίνο που δεν ακούγεται πειά).

ΑΝΝΑ.— Δεν ακούω τίποτα πειά.

ΜΑΡΙΑ.— 'Εγώ τ' ακούω ακόμα γιατί ταξιδεύει μαζί του ο Γιώργος μου. "Όταν αγαπάη κανείς, έχει τις αισθήσεις του λεπτές. Την περασμένη Πέμπτη τ' άκουγα δηλ τη νύχτα.

ΑΝΝΑ (κυττάζοντας προσεχτικά τις άγκράφες των σκαρπιτιών της).— Πάμε μέσα;

('Η δυο φίλες φαίνονται έτοιμες να σηκωθούν, κι' όμως ξαναρχίζουν να χαλκίζουν οσά μεθυσμένες να κουβεντιάσουν).

ΜΑΡΙΑ.— Πόσο ήταν ωμορφος σήμερα ο Γιώργος μου... Είνε μέρες που είνε πιο ωμορφος απ' όλους τους άνδρες.

ΑΝΝΑ.— Ναί.

ΜΑΡΙΑ.— Τά μαλλιά του έμοιαζαν μ' αναλυμένο γουσαφι.

ΑΝΝΑ.— Κ' η φωνή του... "Όταν θέλη πως δίνει στη φωνή του κάτι από τον λυγμό του βιολοντσέλλου!

ΜΑΡΙΑ.— 'Αλήθεια.

ΑΝΝΑ.— Θα τον αγαπάς πάρα πολύ βέβαια...

ΜΑΡΙΑ (με θαύτατη πεποίθησι).— Περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο.

(Μιά στιγμή σιωπής. "Εξάφνα η 'Αννα ανατριχιάζει και σηκώνεται).

ΜΑΡΙΑ.— Τι έχεις;

ΑΝΝΑ.— Τό επάνω κουμπι της μπλούζας σου

σπίτι του Συρζέρ δεν θρήκαν παρά ένα πτώμα.

'Η συμπληρωματική ανάκρισις έφερε στο φως και άλλα αδιαφιλονείκητα πειστήρια της ένοχής του Συρζέρ. Τά χαρτιά που ο 'Αντώνης Ροσάρ είχε επάνω του τη νύχτα που τόσο άγρια δολοφονήθηκε, θρέθηκαν μέσα στο σπίτι του...

'Ο Συρζέρ είχε διαπράξει τάχα κι' άλλα εγκλήματα εκτός από τά γνωστά; 'Ο Νευράκ το υπέθετε αυτό, μα δεν μπορούσε να βεβαιωθή. Πάντως αυτός θα είχε αφήσει στην Κακή Σπηλιά το τσεκούρι που είχαν θρή εκεί και το όποιο ασφαλώς ήταν το όπλο που χρησιμοποιούσε για τά εγκλήματά του.

Τό βαλπριβά ξανακατοικήθηκε. Τά σπίτια που είνε γύρω στην αγροικία στεγάζουν τώρα ξυλοκόπους με τις οικογένειές τους.

'Ο Σαλβαίρ, έπειτ' απ' αυτή την απολύτρωσι, δεν διάταξε νά δώση τη συγκατάθεσί του στο γάμο του γιου του με την Λουκιανή Μαρσενά.

Τό σπίτι του Συρζέρ θγήκε στον πλειστηριασμό, καθώς και τά πράγματά του. 'Ο Σαλβαίρ αγόρασε τον φριχτό πίνακα που παρίστανε το «Τέρας του Λοράν» και τον έκαψε.

Μα τό σπίτι δεν θρήκε αγοραστή και όταν κανένας ταξιδιώτης φτάνη ως τό Γυμνό Βουνό και ξαφνιάζεται βλέποντας αυτό τό κατάκλειστο σπίτι με την κατάμαυρη όψι, οί ξυλοκόποι, που τους βρωτάει σχετικώς, γυρίζουν άλλοι τό κεφάλι τους και σταυροκοπιούνται, αποφεύγοντας να του απαντήσουν.

Τ Ε Λ Ο Σ

είνε ξεκουμπωμένο. Στάσου να σε κουμπώσω.

ΜΑΡΙΑ.— "Όχι! Προτιμώ να μείνω έτσι.

ΑΝΝΑ.— Γιατί;

ΜΑΡΙΑ.— Γιατί ξεκουμπώθηκα, καθώς με φιλούσε ο Γιώργος στο στόμα... λίγο πριν φύγη.

ΑΝΝΑ.— "Α!

(Σιγή θαρειά. Σκέφτονται κ' η δυο. "Επειτ' από λίγο):

ΑΝΝΑ.— Καταλαβαίνω: Είνε κάτι σαν ένθυμιο που σου άφησε...

ΜΑΡΙΑ.— Ναί. Κάθε φορά που έρχεται, κάτι πάντα μ' αφήνει... "Αν δεν μου μενε τίποτα δικό του, θαρρώ πως θάπαιρνα τό κατοπινό του τραίνο.

ΑΝΝΑ.— Θα είχες τό θάρρος... την τόλμη να τον ακολουθήσης;

ΜΑΡΙΑ.— Ναί. "Όπου κι' αν ήθελε...

(Μένουν σιωπηλές αρκετή ώρα).

ΜΑΡΙΑ.— "Αφησε και κάτι άλλο... Τη μυρωδιά του πούρου που συνηθίζει να καπνίζει... "Όταν με φιλή, αφήνει κάτι από τη μυρωδιά αυτή στα χείλη μου... Αυτή η μυρωδιά μπορεί να βαστάξη καιρό, φτάνει μόνο να την προσέχη κανείς... "Απόψε δεν θα φάω τίποτε.

ΑΝΝΑ.— Θ' άρρωστήσης! ('Η Μαρία σηκώνεται).— Που πιάς;

ΜΑΡΙΑ.— Θέλω να σου δείξω κάτι ακόμα. (Πηγαίνει προς ένα δέντρο που ο κορμός του είνε μισοκρυμμένος πίσω απ' τά λουλούδια). "Ελα εδώ. Βλέπεις αυτές τις χαρακιές στο δέντρο; Αυτός τις έχει χαραξει. Χαράζει μια γραμμή κάθε φορά πουρχεται να με δει.

ΑΝΝΑ (μετράει αγάλια και με σιγανή φωνή ακουμπώντας με τό δάχτυλο τις χαρακιές μιά-μιά).— Μιά... δυο... τρεις... τέσσερες... πέντε... έξι... επτά.

ΜΑΡΙΑ.— "Ηρθε επτά φορές από την ημέρα που μου είπε πως μ' αγαπάει... Και τώρα έχω την ξεκουμπωμένη μπλούζα μου, τη μυρωδιά του πούρου κι' αυτές τις χαρακιές για να περάσω τις ημέρες μου ως την επομένη Πέμπτη που θα ξαναρθη.

ΑΝΝΑ (εξετάζοντας τις χαρακιές).— Πάμε μέσα!

ΜΑΡΙΑ.— Θα σου κακοφαινότανε, καλή μου, να μενε λίγο στον κήπο; Πρέπει να πεταχτώ μια στιγμή στην κάμαρά μου να γράψω τό 'Ημερολόγιό μου.

ΑΝΝΑ.— Καλά... Θα περιμένω.

ΜΑΡΙΑ.— Είνε άλλωστε τόσο ωμορφος απόψε ο κήπος...

ΑΝΝΑ.— Ναί. Θα περιμένω... Μη θιαστής.

II

('Η Μαρία γυρίζει στο σπίτι. Τη θαρειά σιωπή του κήπου διακόπτουν μόνο τά τελευταία τιτιθίσματα των πουλιών που τρελλοπετούν γύρω από τις φωλιές τους. Είνε η ώρα η μενεξεδένια... "Ενα μυρωμένο ελαφρό αεράκι έρχεται από τους άνθισμένους κάμπους. 'Η "Αννα ξανακάθεται στον πάγκο.

"Αναστενάζει. Σηκώνεται, πάει και φέρνει θόλτα πολλές φορές τό δέντρο με τις χαρακιές. Στέκεται και τό κυττάζει θουρκωμένη. "Επειτα ανασαίνει βαθειά και κλείνει τά μάτια. "Ακίνητη, με κλεισμένα τά βλέφαρα, φέρνει νευρικά τό χέρι της στη μπλούζα της και ξεκουμπώνει τό πρώτο κουμπι. "Ενα μικρό κλωνάρι σπάει και κάνει ένα ξερό, συρτό κρότο πάνω στα θότσαλα. 'Η "Αννα τρομαγμένη αναπηδάει. Τά μάτια της ορθάνοιχτα, χωρίς έκφρασι, κυτάνε δεξιά κι' άριστερά, σαν ναχε εγκληματήσει. "Ηουχάζει. "Επειτα από λίγο, σαν κλέφτης, κρατώντας την αναπνοή της, ανοίγει τό τσαντάκι της και ψάχνει. Βγάζει ένα πούρο και τό περνάει στα χείλη της σαν ναταν κοκκινάδι του χειλιού. "Αναπνέει βαθειά με τό κεφάλι ριγμένο πίσω, παραδωμένη στ' όνειρό της, στο όνειρο ενός έρωτα μεγάλου, γλυκού, παθητικού, που δεν υπάρχει γι' αυτήν και που τόσο τον νοσταλγει... "Από τά κλειστά της βλέφαρα δυο δάκρυα κυλούν σιγά-σιγά... Είνε η ώρα η μενεξεδένια).

Φ. ΜΟΛΝΑΡ

Μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ, Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 α', 'Αθήναι.